

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 511/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. N., B., vo veci porušovania jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 1 Cdp 401/03 z 24. augusta 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 30/2007-121 z 19. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. N. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2011 doručená sťažnosť Ing. A. N. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn.

1 Cdp 401/03 z 24. augusta 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 30/2007-121 z 19. februára 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 Cdp 401/03 z 24. augusta 2004 bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť D. B. sumu 1 010 Sk s príslušenstvom. Po podaní odvolania sťažovateľkou (15. septembra 2004) krajský súd (rozsudkom č. k. 7 Co 30/2007-121 z 19. februára 2008) potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

Sťažovateľka namieta, že vo veci nebolo vykonané „*profesionálne dokazovanie*“ a jej ako účastníčke konania nebolo súdmi prvého ani druhého stupňa umožnené využiť „*§ 30 Občianskeho súdneho poriadku (O. s. p.) a to aj v kombinácii s § 138 O. s. p.. Všetko v podstate už od samého začiatku tohto súdneho konania.*“.

V ďalšom sťažovateľka uviedla:

„Podala som dovolanie... dňa 21.04.2008, v zmysle § 241 ods.2 písm. a) až c) O.s.p. zo dňa 11.04. 2008. Celé dovolacie konanie trvajúce vyše 2,5 roka sa týkalo výlučne § 138 a § 30 O.s.p.. Uvedené dovolacie konanie bolo zastavené uznesením sp. zn. 1 Cdp/401/2008-250 zo dňa 18.06.2010, hoci sa vôbec nezaoberalo právnou podstatou konkrétneho konania. Len nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie. Proti tomuto uzneseniu som sa odvolala. Odvolacím súdom bolo potvrdené prvostupňové uznesenie vo výrokovej časti a vyslovene bez právneho posúdenia, a len opisom jednotlivých činností súdov a citovaním paragrafov v odôvodnení. Opäť bez jasného a výstižného vysvetlenia výroku v odôvodnení. Ako účastník konania naďalej trvám na všetkých skutočnostiach, ktoré obsahuje spisový materiál 1 Cdp/401/2003 a trvám na skutočnosti...“

Podľa sťažovateľkinho názoru bolo rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 1 Cdp 401/03 z 24. augusta 2004 a krajského súdu č. k. 7 Co 30/2007-121 z 19. februára 2008 porušené jej právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka na základe uvedeného podáva na ústavnom súde návrh „*na vydanie... stanoviska k porušeniu môjho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1*

Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň sa domáham, aby bol rozsudok Krajského súdu č. k. 7Co 30/2007-121 zo dňa 19.02.2008, tak vo výrokovej časti veta prvá ako aj v samom odôvodnení zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Poprípade, aby bolo porušovateľovi (počnúc Okresným súdom Bratislava IV) prikázané obnoviť stav pred porušením práva alebo slobody a vo veci ďalej konať.“.

Sťažovateľka súčasne požiadala, aby jej ústavný súd na konanie pred ústavným súdom ustanovil právneho zástupcu z radov advokátov.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti a jej petitu vyplýva, že sťažnosť smeruje proti rozsudku krajského súdu č. k. 7 Co 30/2007-121 z 19. februára 2008 a konaniu, ktoré mu predchádzalo.

Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02), pretože jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa zistenia ústavného súdu napadnuté rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 9. apríla 2008. Proti rozhodnutiu krajského súdu doručila sťažovateľka okresnému súdu dovolanie. Dovolacie konanie bolo zastavené uznesením okresného súdu č. k. 1 Cdp 401/2003-250 z 18. júna 2010, ktoré v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 293/2010-256 nadobudlo právoplatnosť 10. januára 2011.

Z uvedeného vyplýva, že ak sťažnosť bola sťažovateľkou na ústavný súd doručená 14. júla 2011 a namietané konanie právoplatne skončilo 9. apríla 2008, ochrany svojich práv, ako ich označila v sťažnosti, sa domáhala po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011